

Cô bạn thân - đã từng

Sài Gòn tháng 5 nhìn đâu đâu cũng thấy mưa, nhìn đâu đâu cũng thấy nhòe, nhìn đâu đâu cũng thấy thế giới đang buồn bã run rẩy khóc. Hôm nay Sài Gòn mưa to lắm. Mưa như mọi thứ được trút hết, trôi đi mãi mãi, một chút bản, một chút nắng, một chút nóng đã không còn. Cũng giống như tôi và cậu, mọi thứ đã được xóa bỏ, đã được rửa sạch và giờ đây 2 đứa có thể thoải mái trò chuyện mà không còn e ngại, lo lắng, không biết đối phương đang nghĩ gì.

Sài Gòn tháng 5 nhìn đâu đâu cũng thấy mưa, nhìn đâu đâu cũng thấy nhè, nhìn đâu đâu cũng thấy thế giới đang buồn bã run rẩy khóc. Hôm nay Sài Gòn mưa to lắm. Mưa như mọi thứ được trút hết, trôi đi mãi mãi, một chút bản, một chút nắng, một chút nóng đã không còn. Cũng giống như tôi và cậu, mọi thứ đã được xóa bỏ, đã được rửa sạch và giờ đây 2 đứa có thể thoải mái trò chuyện mà không còn e ngại, lo lắng, không biết đối phương đang nghĩ gì.

Sài Gòn những lúc thế này, nếu là mưa tớ sẽ rất buồn những hôm nay tớ cảm thấy cơn mưa tới đột ngột lại chợt vui. Vui vì tớ và cậu có thể ngồi trò chuyện với nhau lâu hơn mà không còn suy nghĩ gì nhiều nữa. Nhờ mưa mà tớ thấy thời gian như ngừng trôi lúc 2 đứa nói chuyện.

1 Năm rồi, 1 năm trôi qua, tớ cũng đã rất buồn, buồn lắm, suy nghĩ rất nhiều, hồi đó blog của tớ tràn ngập những dòng cảm xúc chỉ viết về cậu thôi. Ngày nào tớ cũng lên blog, cũng viết nó nhưng tớ biết 1 điều rằng cậu sẽ không bao giờ ghé thăm nó. Vì một lời hứa cậu đã hứa với tớ là 2 đứa có thể tâm sự với nhau còn những gì viết ra trên blog sẽ không được đọc.

Khoảng thời gian này của năm ngoái, thật sự tớ đã rất buồn, rất đau, đau đến mức đêm nào tớ cũng khóc, đêm nào tớ cũng gặp ác mộng nhưng cậu đã không biết tuy cậu ở cùng với tớ. Suốt những thời gian đó tớ như trầm cảm, không nói chuyện với bất kỳ ai, kể cả cậu, tớ hận cả thế giới này, tớ đã hận tại sao tớ lại sinh ra. Và tớ đã giận luôn cả cậu mà không có chút lý do. Cậu cũng đừng trách là tại sao tớ lại không nói với cậu, vì trước đây chuyện gì tớ cũng có thể nói cho cậu biết được, chuyện này tớ còn chưa thể chấp nhận được, chưa thể đối mặt được thì làm sao tớ có thể nói ra được đây, bản thân tớ còn thấy sợ, còn bị ám ảnh.

Hồi đó tớ đã không nói chuyện với cậu, gần như là không còn quan tâm tới bất cứ chuyện gì nữa, ngoài việc đi học và về học, online. Không đi đâu mà cũng không làm bất kỳ chuyện gì nữa.

Hôm nay 2 đứa nói chuyện, cậu đã hỏi tại sao lại như thế, hồi đó cậu có làm gì mà tớ giận, hay tớ giận cậu, ghét cậu về chuyện gì. Thật ra đâu có chuyện tớ giận cậu, mà chỉ là chính cái lý do mà tớ giận, tớ ghét mọi thứ trên đời, đã dẫn đến tình cảm và khoảng cách của tớ và cậu xa hơn.

Cậu bảo sao lúc tớ đi tớ không quay lại nhìn cậu? Nói thật lúc đó tớ không còn nghĩ được gì hết, đầu tớ trống rỗng, không muốn quan tâm, suy nghĩ tới chuyện gì hết. Và đôi lúc có chút tự ái, và cái tôi đôi khi nó cũng lớn mà mình không biết. Suốt những thời gian đó, Phú đã ở bên cạnh tớ, mặc dù không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng tớ đã được khóc thoải mái, mà không sợ gì hết. Lúc đó cũng chỉ có nhỏ Hồng là có thể cho tớ những lời khuyên mà thôi, mặc dù không biết sẽ như thế nào, nhưng Hồng là người mà lúc đó tớ nghĩ tới, cũng có thể vì sống chung với cậu nên tớ sợ cậu biết và tớ cũng sợ bất kỳ ai biết chuyện đó.

Kết thúc năm học đó, nghỉ 2 tháng hè vào, tớ với cậu không liên lạc, không có chút thông

tin nào của nhau. Đi học mọi người ai cũng hỏi tớ về cậu, 2 đứa cứ dính với nhau như hình với bóng, để rồi lúc đó thấy chạnh lòng, người - bạn - thân của mình đâu rồi? Hình như đã lâu rồi không còn đi chung đường với mình nữa. Tớ không biết là cậu đang ở đâu, ở cùng ai và như thế nào. Có lần tớ đứng ngay sảnh trường mình, tớ đang cầm chiếc dù, chuẩn bị đi, nhìn ra thấy cậu đang loay hoay, hôm ấy cậu không đi xe máy, đang định là tới nói cậu đi cùng, chưa kịp bước chân tới - 1 chút lưỡng lự, nhìn qua thấy cậu chạy dưới mưa mà tớ chạnh lòng, đau lắm. Nhờ bạn mình đang đi dưới mưa. Tớ đi về 1 mình không biết nước mưa có rơi trúng khoe mắt không mà má tớ cũng ướt.

Đã có những lúc muốn tạo cơ hội để có thể ngồi nói chuyện với nhau, có thể nói hết nhưng cũng chưa đủ. Cơ hội đó hình như tớ và cậu chưa kịp nắm nó lại thì nó đã trôi đi rồi. Hôm tớ mang bánh trung thu lên cho cậu, rồi cậu bảo hay đi cafe luôn, 2 đứa cũng đã ở căn tin, nói chuyện, ăn linh tinh, nhưng cũng chỉ là hỏi những thông tin cơ bản hay mới đây là hm sinh nhật cậu. Tớ và cậu cũng chỉ kịp ngồi với nhau 10p, chưa kịp nói chuyện thì phải lật đật chạy lên làm bài thi.

Không biết cậu có đọc Cfs của lớp mình không. Tớ đã viết cái Cfs số 15 cho cậu đó. Vào ngày 09/03: "Ad ơi! Ad đăng cái này giùm mình nhen. Mình muốn nói câu xin lỗi với 1 người trong lớp mình. Nhưng chưa dám nói. Người đó đọc dù biết có phải là mình hay không thì cũng xem như là chấp nhận lời xl rồi nhen."

Cảm ơn vì đã chấp nhận lời xl of t nhen."

Tớ đã không tự tin để xin lỗi cậu, vì chính tớ mà 2 đứa đã mất mất 1 khoảng thời gian quá dài.

Từ trước tới giờ tớ và cậu đã trải qua biết bao nhiêu chuyện cùng nhau, đã nói những chuyện trên trời dưới đất, nói chuyện mình, chuyện người...

2 đứa đã từng thích người con trai có cùng cái tên. Cũng là mối tình đầu của 2 đứa. Những lần học xong cùng đi dạo quanh Tự Nhiên, cái chỗ quen thuộc mà tớ với cậu hay ngồi sau khi học xong là sân thượng Khu B. Cái nơi tớ và cậu thích nhất vì có thể nhìn thấy mọi thứ, nhìn thấy bầu trời, thấy hoa, cỏ cây, thấy những bạn sv gương mẫu đang học tập. Hay những lần tham gia đội CTXH Những lần cùng nhau ngồi thư viện, hay phòng tự học, cùng nhau học võ, đánh bóng chuyền cùng nhau lân la quán xá, cùng nhau coi đồ.

Mọi thứ nó trôi đi nhanh quá, tớ và cậu chưa kịp nhìn, chưa kịp phản ứng thì tg qua đi rồi. tớ và cậu đã mất 1 năm. Nhưng nhờ đó mà tớ và cậu bây giờ có thể hiểu nhau hơn. Để rồi bây giờ và sau nay 2 đứa sẽ cố gắng giữ cái tình bạn này. Cái biệt danh của tớ cũng do cậu đặt " Tóc" vì tớ lúc nào cũng đi mua mấy cái phụ kiện linh tinh cùng cậu trong khi chưa bao giờ tớ dùng nó. Cậu thì mua nào bồm, nào cài, nào kẹp... trong khi tớ còn không có đủ tóc để mà làm mấy kiểu đó.

Vậy đó, tháng năm đến tớ với cậu lại bắt đầu 1 tình bạn mới nhưng mà cũ. Xin lỗi cậu vì những gì đã qua và cảm ơn cậu, cảm ơn cậu vì bây giờ cậu vẫn mãi là bạn của tớ.

Yêu cậu nhiều.

Sài Gòn, Vào hạ nhưng bắt đầu bằng một cơn mưa.

Cafe muối

Thông tin liên quan

—

[Tớ im lặng để yêu cậu](#)

—

Chàng trai năm ấy chúng ta từng thích